

je bil še kaj drugega ko Levstik ali Deshmann. Kaj to, če je s tem sejal med nas — **korupcijo**? Bleiweis sme to brez graje! Škof Widmer je bil moder škof, to spoznavamo bolj in bolj; le žal, da je njegovo moško modrost izpodjedala ženska ničemerna nespamet, — sestra njegova Urška. Pa se je bil zameril škof leta 1868. Bleiweisu, ko ga je modro pahnili z Levstikom vred — od slovenskega slovarja; in glej, ko je škof Widmer 10. julija 1875. odstopil, je Bleiweis leta 1876. v svojih „Novicah“ udaril, in žalostna slava je šla za škofa Widmerja imenom. In naslednik Widmerjev je bil národní škof Pogačar. Pa je Bleiweis pričakoval, da bo ob njem zavladal; a stegnil je škof roko, — in Bleiweisu odkazal gotovo oddaljenost. Ni si dal do sebe sicer škof Pogačar kakor Widmer; a vemo, da je Bleiweis bil pristaš njegove opozicije ter da ni imel zanj prijazne besede v „Novicah“. Kaj bi potem že davno mrtva reva Prešeren smel neki pričakovati od njega, če mu je kje kdaj pot zastavil z gesto, ki ni priznavala Bleiweisa!

In zoper Prešerna je imel Bleiweis vzroka za *osebno in politično* mržnjo!

(Dalje prihodnjič.)

MIRAN JARC:

V NOČI.

Vi vsi, ki ste žejno upirali v to skrivnostno nebo
oči vprašujoče ob plapolajočih slutnjah srcá,
že davno zamrli rodovi, ki ste z bolešno slastjo
si brali bodočnost iz večno zagonetnih zvezdâ,

o, vi samotarji, sanjarji vseh vekov, ki v vas je spomin
podzavesten zaplul... odkod... že je izzvenel... le drhtenje
vam lije prek duš preplašenih... brezbrežno hrepenenje
vam bil je neviden car skozi dalje nočnih temin.

Vi — bratje mi tu pod obokom zvezdâ ob tej uri pretihi,
ko v mehko omamo me vpredajo dihi veseljstva in sni:
Svetove objeti, zdrhteti v pretajnem središču noči! — —
O, sladostrastja iskanj! Živeti, živeti, živeti!

